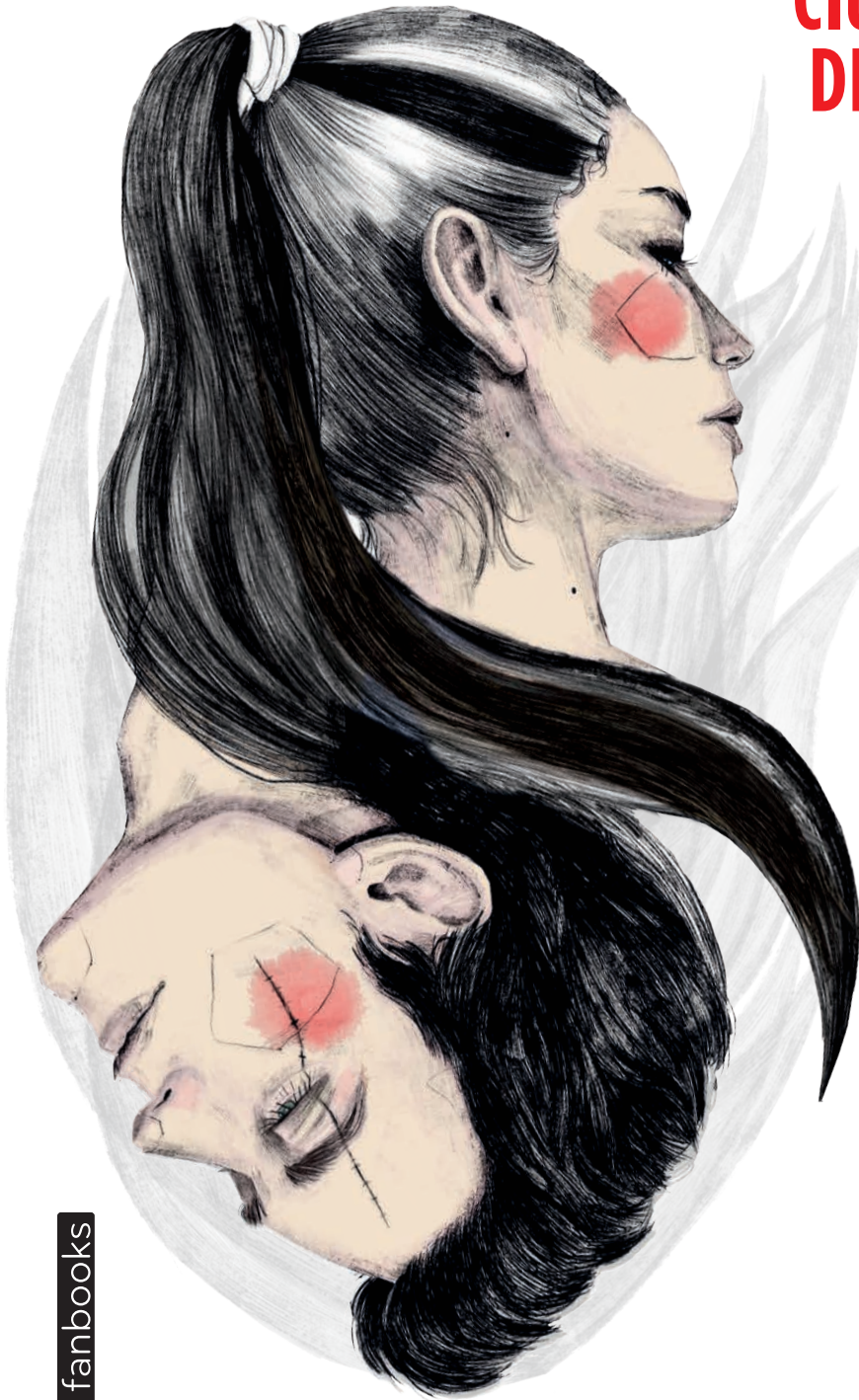

JOANA MARCÚS

**CIUTATS
DE FOC**

TRILOGIA FOC

JOANA MARCÚS

**TRILOGIA
FOC
CIUTATS DE FOC**

Traducció de Núria Artigas, Cisco Figueroba
i Aïda Garcia Pons

Fanbooks

Títol original: *Ciudades de fuego*

© Joana Marcús, 2022

© de les il·lustracions de coberta i d'interior: Ana Santos, 2022

© de la traducció: Núria Artigas Bellolell, Cisco Figueroba Rubio
i Aïda Garcia Pons, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: juliol del 2022

ISBN: 978-84-19150-06-6

Dipòsit legal: B. 10.623-2022

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CIUTAT CAPITAL

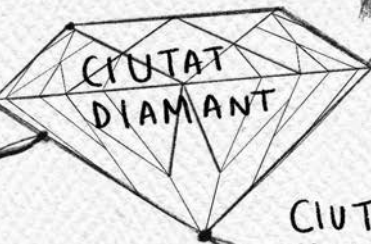
CIUTAT CENTRAL

CIUTAT GRISA

MADES

BOSC

CIUTAT DIAMANT

CIUTAT JARDÍ

LA UNIÓ

?

ELS ANDROIDES PERDUTS

A trenc d'alba, havien abandonat els tres vehicles.

L'Alice sentia que no havia parat de fugir des que havia sortit de la seva zona per primer cop. Primer s'havia escapat dels guàrdies grisos de la capital, després, del seu destí a mans del Charles, també de la seva antiga ciutat envoltada de flames i, just quan pensava que havia trobat una nova llar, es tornava a veure obligada a marxar. Només que aquesta vegada l'enemic era la Unió.

I és que, després de ficar-se als ordinadors de la ciutat, deixar escapar els androides retinguts, prendre un dels seus soldats com a ostatge i robar tres cotxes..., quina altra alternativa tenien a banda de fugir?

Sense els vehicles, l'única opció era caminar. La neu crui-xia sota les botes negres desgastades a cada pas que feia. El Rhett i la Trisha anaven al seu costat, en silenci. El Kenneth es trobava just rere seu, encara emmanillat. Després d'ell avançava el grup reduït d'androides i la petita Blaise. I, finalment, el Kai i la Maya, que tancaven l'escamot.

L'Alice anava donant ullades enrere buscant cotxes blancs o uniformes amb un estampat militar, però sabia que els de la

Unió no els trobarien tan aviat. Tan bon punt van baixar dels cotxes, el Kai havia tingut la idea de fer que els tres vehicles reprenguessin el camí en direccions diferents. Si els de la ciutat els seguien les localitzacions, cosa que era força probable, ells guanyarien molt temps.

Tot i així, en algun moment s'adonarien del truc. Aleshores, que trobessin el rastre de les seves petjades a la neu era inevitable. La seva única esperança era haver trobat ja el Charles.

Mai no havia tingut tant de fred. Mitja cama li quedava enfonsada a la neu a cada pas que feia, i tenia els pantalons xops. L'aire glaçat li esgarrapava les galtes i els llavis, i feia que els ulls se li omplissin de llàgrimes. Va mirar d'ignorar-ho i de continuar caminant. Ho podia aguantar.

El problema era que no tots tenien tanta resistència.

El Rhett, quan va veure l'estat del grup d'androides, va començar a fer que no amb el cap.

—Hauríem de trobar un lloc on descansar —va dir en veu baixa—. Ells ja no poden més i aviat es farà de nit.

—Sí. —La Trisha hi va estar d'acord. Tremolava de cap a peus—. I també cal el foc.

Qui més coneixement tenia sobre el tema era el Rhett, així que van deixar que fos ell qui trobés un lloc apropiat i mitjanament protegit. Va localitzar una petita cova als peus d'un turó. Era diminuta i, malgrat que haurien de passar la nit enganxats els uns als altres, era millor que dormir a la intempèrie.

Amb l'ajuda de l'Alice, la Maya i uns quants androides van trobar prou material per fer una foguera. Tan bon punt es va començar a encendre la primera flama, tots s'hi van acostar amb desesperació, mirant d'entrar en calor. L'Alice es va apartar del grup i es va apropar al Rhett, que revisava les poques motxilles que tenien.

—Hi haurà prou menjar? —va preguntar sense embuts.

—No. —Com de costum, el noi va ser completament sin-

cer—. Però podem caçar o recol·lectar aliments del bosc. Ens n'hem sortit de situacions pitjors que aquesta.

L'Alice no n'estava tan segura, però va optar per no contradir-lo.

—Què busques? —va preguntar aleshores.

—Alguna cosa per abrigar-nos, però crec que ja ho hem tret tot. Ah..., i aquesta ridícula em penso que és teva. —Va treure el casquet rosa i la jaqueta taronja llampant.

L'Alice va fer un gran somriure i es va treure l'abric negre per canviar-se de roba. Li continuaven encantant els colors llampants.

—Gràcies per guardar-m'ho —li va dir—. És tot un detall, vida.

Al Rhett se li van enrogir les orelles. En comptes de respondre, es va limitar a fer-li mala cara.

El grup que els envoltava era... curiós. Se les havien enginyat per cobrir el terra amb algunes branques i formar una barrera sobre la neu, però tot i així n'hi hauria uns quants que no es podrien protegir del tot. Aquells tenien preferència per acostar-se al foc i escalfar-se una mica. Van treure una llauna de menjar i se la van anar passant fins que tots en van menjar una mica. Malgrat la bona intenció, no n'hi va haver prou per satisfer la gana de ningú.

Quan l'Alice, que havia sigut l'última de menjar, va deixar la llauna a terra, es va adonar que ningú no mirava d'adormir-se. Els seus companys semblaven tensos, però els androïdes estaven aterrits. No deixaven de llançar-se mirades temeroses entre ells, com si no entenguessin gaire bé quina era la seva funció en aquest lloc, o com si no sabessin en quin moment els havien de començar a fer mal.

—Crec que no hem tingut l'oportunitat de presentar-nos. Em dic Alice —va començar, i es va assenyalar a si mateixa. No se li acudia res més per calmar-los.

L'únic que va rebre a canvi va ser silenci i mirades desconfiades. El Kenneth va deixar anar un esbufec foteta, per la qual cosa es va guanyar un cop de colze de la Blaise, i el Kai es va afanyar a intervenir.

—Pot ser que no ens entenguin.

—Jo soc un androide i us entenc perfectament —va aclarir l'Alice.

Allò sí que va semblar que captava l'atenció general. Tots els presoners alliberats la van mirar alhora, sorpresos, com si el fet que un d'ells anés vestit amb roba normal i dugués armes fos inimaginable.

El cert era que no els faltava raó; feia un any i mig, l'Alice gairebé no sabia el que era la violència. La seva vida es basava en l'ordre i les normes fins que va arribar a Ciutat Central, on va aprendre tot el que sabia en aquells moments. Tanmateix, havia d'admetre que continuava sent difícil veure un androide com alguna cosa més que un servent, fins i tot per a ella.

—Ets... una androide? —va preguntar una de les noies del grup.

Era molt prima, tenia una llarga mata de cabells castanys solts i la pell molt pàl·lida, com si no hagués vist el sol des de feia molt temps. L'Alice s'havia fixat en ella. S'havia passat tot el viatge tremolant de cap a peus.

—Sí.

—I com...? —va començar un altre.

—Menteix —va murmurar una androide amb els cabells rossos—. Si fos una dels nostres, l'haurien engarjolat.

Es van sentir xiuxiuejos d'aprovació entre els companys, com si confirmessin que la creien. L'Alice va intercanviar una breu mirada amb el Rhett, però de seguida va descartar demanar-li ajuda. La seva solució, molt probablement, seria exigir que callessin. El que necessitaven era que es relaxessin.

—Fa molt temps que faig veure que soc humana —va aclarir l’Alice—. Per això no em van tancar amb vosaltres.

—Una androide que diu mentides? —va preguntar un altre noi, mentre deixava anar un esbufec d’incredulitat.

—Bé, és més complicat...

Però tots es van posar a xerrar a la vegada i la van interrompre. L’Alice es va passar una mà per la cara, frustrada, i va tornar a aixecar la mirada quan la Trisha va deixar anar un «ei!» molt sorollós.

—Us hem salvat el cul —va etzibar—. El mínim que podríeu fer és donar les gràcies.

—I qui us ha dit que volíem que ens salvessin? —va preguntar un noi, enfadat.

—Potser només ens haureu ficat en més problemes!

—Ens morirem tots de fred...

Els altres hi van estar d’acord, cosa que només va fer que s’incrementés l’enuig de la Trisha. El Kai, la Blaise i la Maya observaven en silenci, mentre el Kenneth somreia àmpliament i el Rhett mirava de mantenir-se’n al marge per no empitjorar les coses.

—No morireu! —va exclamar l’Alice, mirant de calmar la situació de nou—. Som androides, la temperatura no ens pot matar.

—Però se’ns poden debilitar els sistemes —va engegar una noia, irritada—. I què farem, aleshores? Ens tornarem més lents i ens trobaran.

—Ens hauríeu d’haver deixat.

—Això!

—Sí, exacte!

—Ens han condemnat!

L’Alice s’havia posat dreta sense adonar-se’n. De sobte, tots parlaven alhora. Els va observar, sense saber què dir-los. No esperava una reacció així. De fet, no havia esperat cap reac-

ció en absolut. Pel que havia vist a les càmeres, els seus congèneres eren molt tranquils. Potser se'ls estava passant l'efecte de les pastilles blaves.

Va mirar el Rhett, que va aixecar una cella. Amb això li va fer entendre que la via diplomàtica no serviria de res. L'Alice es va ajustar el casquet rosa i, quan va veure que un dels nois l'assenyalava amb aire furiós, va perdre la poca paciència que li quedava.

—Creieu que us hem arruïnat la vida? —va preguntar directament—. Us hem donat una altra oportunitat!

—No l'havíem demanat!

—Molt bé! Voleu marxar? Doncs endavant. No us aturarà ningú. No us jutjarà ningú. De fet, us deixarem una motxilla i menjar perquè no us passi res pel camí. Però els altres no tenim per què passar-nos tot el camí sentint les queixes d'algú que no vol venir amb nosaltres. Així que, apa! Qui vulgui anar-se'n, que comenci a passar!

Es va fer un moment de silenci en què els andròides va semblar que perdien la força de voluntat que havien anat acumulant durant la discussió. Van retrocedir una miqueta i van intercanviar mirades dubtoses, com si ja no estiguessin tan segurs dels seus desitjos. Queixar-se era molt còmode, però actuar no ho era gaire.

—Qui es vulgui quedar —va continuar l'Alice, aprofitant el silenci—, que sàpiga que el tractarem com un més. Estem mirant d'arribar a casa d'uns amics que ens podrien ajudar. No us garanteixo que sigui segur, igual que ningú no ens pot garantir que tornar a la Unió ho hagi de ser. Però el que sí que us asseguro és que allà no us espera res de bo, mentre que al lloc on ens dirigim nosaltres us tractaran com a iguals.

De nou, ningú no va dir res. L'Alice els va repassar amb la mirada, tensa, preguntant-se si s'havia passat de rosca. No els volia espantar, però tampoc dir-los mentides, i semblava que necessitaven que algú els donés una dosi de realitat.

Just quan pensava que ningú no diria res, la primera noia que havia parlat, la petiteta i prima, es va avançar una mica i la va mirar amb els ulls una mica tristos.

—Sabem que allà no ens espera res de bo —li va explicar amb una veu suau—, però l'últim cop que ens van dir que ens estaven salvant vam acabar tancats en aquelles cel·les. Per això estem espantats.

Això la va deixar una mica descol·locada. No estaven enfadats, sinó espantats.

—Qui us ho va dir, això?

—El Sergent —va xiuxiuejar una dona amb els cabells castanys i la pell morena—. Vam aconseguir escapar-nos de la capital amb l'ajuda d'un guàrdia i...

—Com es deia? —la va aturar l'Alice.

—No ens ho va dir —va respondre un home.

—Tenia la pell i els cabells foscos —el va descriure la primera noia—. Duia una d'aquelles armes grosses per disparar molt lluny i era una mica antipàtic, però ens va ajudar.

L'Anuar. Havia de ser ell.

Aleshores... l'Alice no era el primer androide a qui ajudava?

—Després de fugir, no sabíem què havíem de fer —va continuar la dona de pell morena—. Ens va donar una adreça, però quan vam arribar a la ciutat que ens havia dit, vam veure que acabava de ser destruïda. No vam tenir cap altre remei que buscar refugi. I aleshores va aparèixer el Sergent.

—Ens va dir que estava formant un projecte de futur —va afegir l'home—. Que volia crear una ciutat com les d'abans, i que estava disposat a acceptar-hi andròides.

—Tan bon punt hi vam arribar, ens va tancar a les cel·les —va acabar la dona—. És la primera vegada que sortim d'aquell edifici des de fa dos mesos.

El Kai, a l'altre costat del foc, els mirava horroritzat. Feia

molt temps que donava suport al Sergent. No havia de ser fàcil adonar-se que tot el que havia vist i sentit havia sigut un engany.

L'Alice no va saber què dir-los. S'havia quedat en blanc. Per sort, el Rhett va prendre la paraula.

—Si el problema era la vostra condició d'androides, us podria haver mort. Tot i així, us va mantenir amb vida. Per què?

Va semblar que era la pregunta clau, perquè tots van reaccionar a l'acte. Alguns es van tensar, d'altres van apartar la mirada... i, curiosament, l'única que va tenir el valor de respondre va ser la noia petita i prima.

—Perquè experimentaven amb nosaltres.

El record fugaç d'una conversa amb el Charles va fer que l'Alice s'empassés la saliva. Havia esmentat alguna cosa de la ciutat que no li agradava perquè allà experimentaven amb androides. No li havia fet cas, va pensar que era una invenció per espantar-la, però també recordava que el Kai havia recalcat que el Sergent i el líder de les caravanes no es portaven bé. Devia ser per això?

—Experiments? —va repetir la Maya, atònita.

El Kai semblava que estava a punt de vomitar. La Blaise li va donar un copet al braç a manera de consol. El Kenneth, mentrestant, badallava com si la conversa li fos absolutament igual.

—Sí —va respondre la dona de la pell morena—. A alguns ens utilitzaven per comprovar la resistència a determinats tipus de dany, a medicaments... En funció dels resultats, ho testaven amb els seus mateixos soldats. I després hi havia els altres experiments.

—Com quins? —El Rhett era l'únic que ni tan sols havia parpellejat durant l'explicació.

De vegades, a l'Alice la sorprenia l'enteresa amb què aguantava certes coses. O bé aconseguia que tant se li'n donés, o bé sabia dissimular com un professional. Estava gairebé segura que era això segon.

—Al 27 li... li... —L'home que havia començat l'explicació va tancar els ulls un moment—. Van intentar substituir-li les mans per ganivets, però no va funcionar. No en vam saber res més.

—A la 31 van intentar deixar-la embarassada —va afegir la dona—. Tampoc no va funcionar.

—Els andròides no som fèrtils —va intervenir l'Alice.

Gairebé al moment, la dona de pell morena va esbossar un petit somriure amarg i va apartar l'enorme abric amb què s'havia tapat fins aquell moment. Ocultava una panxa prou grossa perquè no hi hagués cap dubte del que volia dir. L'Alice va contenir la respiració mentre la dona es tornava a tapar.

—En van morir unes altres tres abans no comencessin a intentar-ho amb mi. Sembla que soc l'únic subjecte viable que han trobat.

La resta va començar a xiuxiuejar el que havien fet amb ells. En alguns casos havien mirat de posar a prova la seva resistència al dolor, mentre que en d'altres els havien sotmès la capacitat cerebral a examen. L'ambient, al principi tens, es va tornar gèlid. L'Alice només podia escoltar en silenci.

—No sé què em van fer —va murmurar la noia prima—, van actuar quan estava inconscient, però... des d'aleshores, he sigut incapaç de passar gaire temps sense un respirador artificial. Me'l donaven només quan feia els exercicis que em demanaven que dugués a terme. Era la meva recompensa. I, fins i tot aleshores, només em permetien fer-lo servir durant cinc minuts.

—I què succeiria si passessis gaire temps sense la màquina? —va preguntar la Blaise amb el seu fort accent francès.

La noia no va respondre, però no va caldre que ho digués en veu alta. Els pulmons li deixarien de funcionar. Per sort, l'Alice li va trobar una solució de seguida. Aviat es trobarien amb el Charles, anirien a la seva zona antiga i allà li donarien un respirador artificial. De segur que n'hi devia haver algun.

—I on són els altres? —va preguntar—. A les càmeres vaig veure més androides.

No li van agradar les cares que li van fer. Especialment perquè la 42, la seva amiga, la que havia estat amb ella al principi de l'aventura, es trobava entre ells.

—No ens vèiem entre nosaltres —va explicar un home—. L'únic que sabem és el que sentíem dir als guàrdies. Segons sembla, es van endur tots els de l'última generació poc abans que ens rescatéssiu.

El Rhett, en veure que l'ànim de l'Alice dequeia, li va estirar la màniga fins que va fer que s'assegués al seu costat. Ella es va deixar fer de manera gairebé automàtica.

—Ja és molt tard —va intervenir ell—. Hauríeu de descansar, no esteu acostumats a moure-us i demà caminarem gairebé tot el dia. Nosaltres ens ocuparem de les guàrdies.

Lentament, tothom va anar trobant el seu espai al costat del foc. Alguns lluny, d'altres una mica més junts, un grapat, encogits... L'Alice els va observar sense ser capaç de moure's, encara amb la imatge de la 42 a la retina. I, quan se'n va voler adonar, tothom s'havia acomodat i ella continuava mirant fixament les flames.

—Alice —va sentir la veu del Rhett al seu costat—, descansa una mica. Jo m'encarrego del primer torn.

Va ser com si activés un botó per reanimar-la, perquè va començar a fer que no automàticament amb el cap.

—No, jo... jo faig la primera guàrdia.

El Rhett no va semblar gaire convençut.

—N'estàs segura?

—Tot i que ho provés, no em podria adormir. Deixa-me-la a mi, sisplau.

Ell no va semblar gaire dissuadit, però va entendre que no seria capaç de fer-la canviar d'opinió. Va assentir amb el cap i es va fer enrere per estirar-se al forat que els havien deixat.

A l'Alice no li va passar per alt el detall que tenia els llavis blavosos i que no parava de tremolar, per molt que ho intentés dissimular. Sense dir cap paraula, es va treure l'abric taronja i l'hi va allargar.

—Què fas? —El Rhett el va rebutjar, alarmat—. És que et vols congelar?

—Soc una androide. El fred no em pot matar. A tu sí.

El Rhett es va queixar dos cops més, i va mirar de tornar-l'hi, però al final l'Alice se les va enginyar perquè se'l posés per sobre.

—Estic començant a pensar que això de ser humà no té gaires avantatges —va rondinar mentre s'acomodava.

L'Alice va dibuixar un petit somriure.

—Si vols que et converteixin, només cal que li fem una petita visita al meu pare.

—Sí, quina il·lusió.

—Sarcasme?

—Sí.

—Que bé, ja ho vaig pescant.

El Rhett va sospirar, ja tapat amb l'abric, i la va mirar amb una certa preocupació.

—Estàs segura que no el necessites?

—Totalment.

—Com em desperti i estiguis congelada, m'empiparé molt.

—Bé, com que estaré congelada, no ho sabré mai.

L'Alice va somriure lleument i va veure com el Rhett es girava i, un moment després, es quedava adormit. En observar al voltant seu, va veure que els altres havien fet el mateix. El Kai i la Blaise eren sota l'abric d'aquest últim, roncant a l'uníson, mentre que la resta se les enginyaven com podien. L'Alice va donar una ullada a la Trisha, que s'havia estirat de costat per donar l'esquena als altres. El pes de la tela evidenciava el forat de la part del braç que havia perdut.

Amb un sospir, es va tornar a girar cap endavant i va con-

templar el foc. Volia pensar que estava fent el que era correcte. Volia creure que aquella no era una missió suïcida. Que arribarien a un lloc on tots poguessin sentir-se segurs.

I tot passava per trobar el Charles.